

Arrest

nr. 206 004 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 4 oktober 2004 vanuit Marokko een visumaanvraag gezinshereniging in met haar vader die in België verblijft. Deze aanvraag wordt geweigerd.

Op 21 december 2006 dient verzoekster een nieuwe visumaanvraag gezinshereniging met haar vader in. Op 6 maart 2007 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 30 augustus 2011 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een visum gezinshereniging met haar vader. Op 28 februari 2012 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op onbekende datum komt verzoekster België binnen.

Op 15 juli 2013 dient verzoekster in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Haar vader heeft inmiddels de Belgische nationaliteit verkregen.

Op 18 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 juli 2017 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Op 21 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 7/07/2017 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: H. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: M. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader, de genaamde A., B. (...) (RR xxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- *Attestation Administratif dd 19/02/2013* uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene geen familie heeft om voor haar te zorgen. Echter, dit document toont niet aan dat betrokkene geen roerende of onroerende goederen bezit in het land van herkomst, ook kunnen we hier niet uit afleiden dat betrokkene in het land van herkomst al dan niet over financiële middelen beschikt. Het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- *Certificat Administrative dd 7/05/2014* uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten te Midar waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen arbeid verricht. Dit attest kan ook niet worden aanvaard als een bewijs van onvermogen, gezien het slechts betrekking heeft op de provincie Driouch en dit niet uitsluit dat zij elders in Marokko arbeid heeft verricht. Bovendien is betrokkene reeds sedert 29/06/2013 in België geregistreerd, zodat het aannemelijk is dat ze op datum van het attest er geen arbeid verichtte.

- *Attestation de revenu Global Imposé au titre de L'année 2014 dd 13/05/201* uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen inkomsten heeft gehad OM dezelve reden als hierboven kan dit attest niet worden aanvaard.

- *Déclaration sur l'honneur dd 15/06/2017*: verklaring van de oom van betrokkene dat hij een som kreeg van de vader van betrokkene om aan zijn kinderen te geven in Marokko. Dit kan niet worden aanvaard als een bewijs ten laste, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid kan worden getoetst en gezien het gesolliciteerd karakter ervan.

- *Attestation de Transfert dd 29/06/2011* : overmaken van geld bij de Attijarwafa Europe bank: dat referentiepersoon 600€ overgemaakt heeft in het 2011 aan betrokkene. (verklaring)

- *Bewijzen van bij de Attijarwafa bank (overmaken van geld op:*

- 3/08/2011 van 100€

- 29/06/2011 van 100€

- 6/06/2011 van 100€

- 5/05/2011 van 100€

- 5/04/2011 van 100€

- 1/03/2011 van 100€

- 28/01/2011 van 100€

- *Overmaken van geld via Atena Money Transfert van 05/08/2005 tot 30/11/2012; van de vader aan zijn dochter.*

- *Getuigschrift van ongehuwde staat dd 5/02/2013*

- *Samenstelling gezin dd 19/02/2014;*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te kunnen voorzien. Er werden bovendien geen bewijzen aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene behoefte was in haar land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert 29/06/2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Er kan dus niet gesteld worden dat er vanuit het land van herkomst en voor de aanvraag gezinshereniging een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Alle andere voorgelegde documenten zoals loonfiches, arbeidscontract, geregistreerd huurcontract, bewijs ziektenkostenverzekering doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL genomen uit de schending van:

- Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Wet van 15/12/1980;
- De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling;
- De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

1. De motiveringsplicht heeft een dubbele gedaante: de materiële motiveringsplicht enerzijds en de formele motiveringsplicht anderzijds. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven, de formele motiveringsplicht gaat een stap verder en vereist dat die motieven terug te vinden zijn in de bestuurlijke beslissing zelf (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 143).

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt

Dit werd een verplichting door de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke bestuurshandelingen.

De ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet gemotiveerd moet worden.

In de Commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld *“cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision”* (obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

De naleving van deze vereiste dient geëvalueerd te worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde: *“toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen”* (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842).

De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt ook neer op het verplichten van de administratie om *“de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole”*. *“De algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren maakt eveneens een essentiële garantie uit voor de goede werking namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen”* (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe en J. Vande Lanotte hebben herhaaldelijk gesteld dat de motivering gedetailleerd moet zijn wanneer het gaat over beslissingen die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies en waarbij de overheid een grote appreciatiemarge beschikt.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juni 2002, n° 107.842).

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

3. Volgens de rechtspraak van de RvV is er sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, "wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing" (RvV 31 augustus 2015, nr. 151.460).

4. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° worden als familielid van een Unieburger beschouwd, "bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven".

Bloedverwanten van de Unieburger of Belg dienen boven de leeftijd van eenentwintig jaar dienen dus aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of Belg die zij begeleiden.

De rechtspraak van de RvV bepaalt dat opdat kan worden aanvaard dat de verzoeker "ten laste" is van de referentiepersoon het bewijs dient voor te liggen dat hij materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon die in België verblijft omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst (RvV 10 maart 2016, nr. 163.820).

Dit blijkt ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld: "20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Ten slotte benadrukt de RvV dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is (RvV 27 februari 2007, nr. 1.877; RvV 10 maart 2016, nr. 163.820).

Eerste onderdeel

5. De aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet werd geweigerd omdat verzoekster volgens DVZ niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en met name omdat zij niet voldoende zou aantonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, d.i. haar vader de heer B. A. (...).

De DVZ heeft echter niet gehandeld als een zorgvuldige administratie door geen rekening te houden met alle door de verzoekster aangebrachte stukken in hun geheel.

6. Verzoekster legde de volgende documenten over om aan te tonen dat zij "ten laste" was van haar ouders in het land van herkomst:

- a. Administratief getuigschrift d.d. 20.02.2013
- b. Administratief getuigschrift d.d. 07.05.2014
- c. Verklaring op eer door de oom van verzoekster d.d. 15.06.2017
- d. Attest inkomen verzoekster van het jaar 2013/2014
- e. Bewijzen geldoverdracht vader verzoekster voor het jaar 2011

f. Bewijs geldoverdracht 2005-2013

f. Gelegaliseerd getuigschrift van ongehuwde staat + vertaling 2013

De DVZ verwijst naar ieder van deze stukken apart maar motiveert niet voldoende waarom uit het geheel van deze stukken niet zou blijken dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging "ten laste" was van haar vader.

Zo stelt de DVZ dat uit de stukken aangaande de verzendingen van geld aan verzoekster door haar vader, niet voldoende blijkt in hoeverre zij hiervan daadwerkelijk afhankelijk was, aangezien het niet is "omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te kunnen voorzien". Deze stukken dienen echter uiteraard in samenhang met de andere stukken te worden bekeken, waaruit blijkt dat verzoekster niet over bestaansmiddelen beschikte om zichzelf te onderhouden en dus noodzakelijkerwijze afhankelijk was van deze financiële steun.

Ook wordt met de verklaring op eer van de oom van verzoekster waarin hij verklaart verschillende keren sommen geld te hebben gegeven aan verzoekster van haar vader helemaal geen rekening gehouden door verwerende partij. Ook dit stuk dient echter te worden beoordeeld in het licht van de andere voorgelegde documenten.

Ten slotte, verwerpt verwerende partij ook het gegeven dat verzoekster sinds haar aankomst in België op het adres van haar vader is gedomicilieerd als bewijs van het "ten laste" zijn, met de motivering dat "louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon". Opnieuw dient dit element niet als afzonderlijk element op zich te worden beschouwd, maar in samenhang met het geheel van aangehaalde elementen.

Uit de beslissing blijkt dus op geen enkele wijze dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier in hun geheel. Elk aangebracht stuk op zich toont uiteraard niet aan dat zij "ten laste" was van haar vader. Het geheel van de aangebrachte stukken geeft echter duidelijk weer dat zij een alleenstaande vrouw is die geen eigen inkomsten had en die niet kon rekenen op steun van familie in Marokko, en die bijgevolg volledig afhankelijk was en is van de financiële steun van haar vader.

Het gegeven dat zij ook in België de laatste vijf jaar ten laste is gebleven van de vader, feit dat door de bestreden beslissing niet wordt betwist, is eveneens van belang voor de beoordeling van de voorgelegde stukken moeten worden beoordeeld.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij niet gehandeld heeft als een zorgvuldige administratie daar geen rekening werd gehouden met het geheel van stukken neergelegd door verzoekster. De bestreden beslissing is dus in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

7. De gegeven motivering van de bestreden beslissing is niet volledig, afdoende en concreet en geeft geen redelijke beoordeling van de neergelegde stukken weer.

Zoals hierboven uiteengezet vereist de motiveringsplicht dat de motivering gedetailleerd moet zijn wanneer het gaat over beslissingen die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies en over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikt.

Daar de Wet van 15/12/1980 niet definieert welke attesten moeten worden meegedeeld om aan te tonen dat men "ten laste" is, beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiemarge bij de beoordeling of het bewijs van het "ten laste" zijn is geleverd. Bijgevolg is van uitermate belang dat de motieven van de beslissing in extenso worden uiteengezet.

Echter, de bestreden beslissing is zeer summier gemotiveerd. Aan de hand van enkele onbeduidende zinnen, waardoor de voorgelegde stukken gewoon worden afgedaan als onbelangrijk, kan verzoekster onmogelijk afleiden waarom zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij "ten laste" was van haar vader in haar land van herkomst.

In de mate dat de beslissing gebaseerd is op « type » antwoorden en foutieve vaststellingen, besluit verweerder ten onrechte tot weigering van de aanvraag.

Zo weigert de DVZ haar attest van inkomen voor de jaren 2013/2014 als bewijs van onvermogen "om dezelfde reden als hierboven". Dit kan onmogelijk worden aanvaard als afdoende motivering om verzoekster in staat te stellen effectief te begrijpen waarom dit stuk niet als bewijs wordt aanvaard. Het is volstrekt onduidelijk naar welke redenen de DVZ dan wel verwijst. Dit stuk toont aan dat zij in 2013 en 2014 over geen enkel inkomen beschikte, roerende noch onroerende, professionele

Verweerder motiveert dus niet concreet en gedetailleerd waarom de voorgelegde stukken niet voldoende het bewijs van deze voorwaarde levert.

8. Daarenboven betreft het bewijs van onvermogen van verzoekster een negatief bewijs. De bestreden beslissing houdt echter onvoldoende rekening met de moeilijkheden om aan te tonen dat verzoekster niet over bestaansmiddelen beschikte om in haar eigen onderhoud te voorzien.

Ondanks deze moeilijkheid, heeft verzoekster verschillende documenten neergelegd om te bewijzen dat zij in haar land van herkomst noch inkomsten had, noch kon rekenen op steun van familieleden in Marokko, met name:

- Een administratief getuigschrift d.d. 20.02.2013 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat verzoekster geen familie heeft in Marokko die haar ten laste kan nemen;
- Een administratief getuigschrift d.d. 07.05.2014 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat verzoekster geen arbeid verrichtte in de provincie;
- Het attest van de belaste inkomsten van verzoekster voor het jaar 2013/2014 waaruit blijkt dat verzoekster voor het jaar 2013-2014 geen roerende of onroerende inkomsten beschikte en evenmin over andere inkomsten uit andere bronnen (professioneel, zelfstandig of "andere")

De DVZ beoordeelt deze stukken echter op een dermate restrictieve manier dat het voor verzoekster onmogelijk wordt gemaakt om aan te tonen dat zij in Marokko over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte om zichzelf te onderhouden.

- Ten eerste stelt de DVZ dat uit het eerste administratief getuigschrift niet blijkt dat verzoekster geen roerende of onroerende goederen bezit in het land van herkomst, noch dat zij al dan niet over financiële middelen beschikt. Dit stuk werd dan ook helemaal niet aangebracht om aan te tonen dat zij geen roerende of onroerende goederen beschikt, maar louter om aan te geven dat zij in het land van herkomst geen familieleden had waarop zij kon steunen. De motivering van verwerende partij is bijgevolg volstrekt irrelevant.

- Ten tweede verwerpt de DVZ het tweede administratief getuigschrift als een bewijs van onvermogen, op grond van het motief dat het document slechts betrekking heeft op de provincie Driouch en het dus niet uitsluit dat zij elders in Marokko arbeid heeft verricht. Uit de verschillende neergelegde documenten blijkt echter duidelijk dat verzoekster geboren is in de stad Midar, provincie Driouch, en tot voor haar komst naar België woonachtig was in de Gemeente van Ifarni, in de provincie Driouch. Bovendien is het geld dat haar vader van 2005 tot 2013 aan haar toezond, steeds verzonden naar Midar, provincie Driouch. Gelet op deze elementen is het duidelijk dat het leven van verzoekster zich afspeelde in de provincie Driouch, en is het dus onredelijk van de DVZ om te vereisen van verzoekster dat ze een bewijs voorlegt waaruit zou blijken dat ze in geen enkele provincie in Marokko arbeid verrichtte. Aangezien verzoekster niet in een andere provincie woont, zal geen van de andere provincies zelfs bevoegd zijn een dergelijk attest af te leveren. Deze motivering maakt ook abstractie van en is bovendien in totale tegenspraak met het derde stuk "attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2014" waaruit blijkt dat verzoekster voor het jaar 2013-2014 geen roerende of onroerende inkomsten beschikte en evenmin over andere inkomsten uit andere bronnen (professioneel, als salaristrekken of als zelfstandige, uit landbouwactiviteiten, uit roerende kapitalen of "andere" (bv uitkeringen en dergelijke)). Dit geldt uiteraard voor het gehele grondgebied.

Gelet op het voorgaande, voert verzoekster aan dat verwerende partij haar formele én materiële motivatieplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals gewaarborgd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, alsook de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, manifest geschonden heeft.

Daarenboven heeft verzoekster aangetoond dat verwerende partij niet heeft gehandeld als een redelijke administratie in de beoordeling van de voorgelegde stukken, in strijd met het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Besluit:

Dat het middel in haar geheel gegrond is, en de bijlage 20 ten aanzien van verzoekster dan ook in haar geheel moet vernietigd worden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL, genomen uit de schending van:

- Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Wet van 15/12/1980;
- De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling;
- De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Voorafgaand: de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Verzoekster voert een schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan. Echter houdt artikel 1 alleen maar definities in. Verweerder ziet het belang niet om een schending van dit artikel in te roepen, nog op welke wijze deze geschonden zou zijn sinds verzoekster daaromtrent geen toelichtingen geeft.

Verder voert verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De Raad van State heeft beoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat een middel kan gronden². Dit middelonderdeel moet bijgevolg als onontvankelijk aanzien worden.

Bovendien voert verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aan, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting aan, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Tevens leidt verweerder uit het verzoekschrift van verzoekster af dat zij van mening is dat er sprake zou zijn van een kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de neergelegde stukken.

Ondergeschikt merkt verweerder partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

Verzoekster stelt dat de motivering en handelswijze van verweerder strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster voert in haar eerste onderdeel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan omdat verweerder op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier neergelegd door verzoekster in hun geheel. Verzoekster herinnert de neergelegde documenten om haar aanvraag te bevestigen en om aan te tonen dat zij ten laste is van haar vader in het land van herkomst. De bestreden beslissing beschouwd afzonderlijk elk element op zich maar motiveert niet voldoende de redenen waarom het geheel van de documenten niet aantoonde dat verzoekster ten laste van haar vader is. Ze herinnert ook dat zij bij haar vader gedomicilieerd is sinds haar aankomst in België in 2013.

Als tweede onderdeel wordt de schending van de formele en materiële motiveringsplicht opgeworpen daar de bestreden beslissing zeer summier gemotiveerd is en dat verzoekster onmogelijk kan afleiden waarom zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij "ten laste" was van haar vader in haar land van herkomst. Volgens verzoekster moeten de motieven in extenso worden uiteengezet.

Ten aanzien van het enig middel

Weerlegging

1. Wat betreft de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding³. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster meent, ten onrechte, dat verweerder de elementen niet in samenhang met het geheel van aangehaalde elementen heeft beschouwd.

Uit het geheel van de neergelegde stukken heeft verweerder volgende conclusie getrokken:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel, ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

(...)

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 ter van de wet van 15.12.1980."

Hieruit volgt dat er voor elk document een zorgvuldig onderzoek gevoerd werd en na afweging van de elementen uit het dossier werd er besloten dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor de toekenning van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie.

De bestreden beslissing werd dus in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid genomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel houdende gebrek aan het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten⁴.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt ten einde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.⁵

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de beslissing wordt immers vermeld dat verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 voldoet waardoor de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd wordt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In tegendeel, verweerster heeft elk document neergelegd door verzoekster beschouwd en expliciet uitgelegd waarom deze niet aanvaard konden worden en waarom men niet uit deze documenten voldoende kon afleiden dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar Belgische referentiepersoon, in casu, haar vader, bestaat.

Verzoekster kent bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

3. Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁶. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

4. Conform de jurisprudentie van het Europees hof van justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij de burger van de Unie te mogen voegen.

Verweerster herinnert eraan dat, zelfs als het aanvaard is dat het bewijs van afhankelijkheid van verzoekster door alle wettelijke middelen gebracht kan worden, moet verzoekster aantonen dat ze materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst op het moment dat ze een aanvraag indiende⁷. In casu is verzoekster in gebreken gebleven om aan te tonen dat een situatie van reële afhankelijkheid, op het moment van de aanvraag, reeds bestond in het land van oorsprong⁸.

Sinds verzoekster haar afhankelijkheidsrelatie niet voldoende kan aantonen, heeft verweerster nog haar appreciatiemarge, nog de bepalingen in het middel geschonden, bij het beslissen tot weigering van de aanvraag⁹. In termen van beroep betwist verzoekster niet echt de motivatie van de bestreden beslissing maar probeert de appreciatie van verweerster door de appreciatie van Uw Raad te vervangen. Echter kan Uw Raad, in het kader van huidige legaliteitscontrole, haar beoordeling van de feiten niet vervangen met de beoordeling gemaakt door het bestuur en moet zich, in tegendeel, beperken tot het nagaan of de feiten die verweerster voorlegt niet uit het administratieve dossier komen of als verweerster een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt¹⁰. Dit is niet het geval in casu.

5. Ten slotte, wat betreft het onderdeel dat verweerster geen rekening heeft gehouden met het geheel van de stukken neergelegd door verzoekster om het bewijs te leveren dat zij ten laste was van haar vader in haar land van herkomst, stelt verweerster dat verzoekster niet betwist dat elk element afzonderlijk de afhankelijkheidsrelatie ook niet bewijst. Als elk element apart de afhankelijkheidsrelatie niet kan bewijzen, kan het geheel van de documenten deze afhankelijkheidsrelatie ook niet bewijzen¹¹.

6. Het tweede onderdeel van het enig middel houdende gebrek aan uitdrukkelijke motivering kan niet weerhouden worden.”

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster ingediende aanvraag wordt geweigerd omdat *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”* waarbij aan de hand van de door verzoekster voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat verzoekster niet *“afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn”* en niet *“afdoende bewezen (heeft) voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”*

Verzoekster werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing erg summier is. Verzoekster voert aan dat zij aan de hand van enkele onbeduidende zinnen waardoor de voorgelegde stukken worden afgedaan als onbelangrijk, niet kan afleiden waarom zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij “ten laste” was van haar vader in haar land van herkomst.

Verzoekster werpt op dat in de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd met betrekking tot het attest *“Attestation de revenu Global Imposé au titre de L'année 2014 dd 13/05/201”*. In de bestreden beslissing wordt enkel uiteengezet dat dit attest niet wordt aanvaard *“OM dezelve reden als hierboven”*. Verzoekster voert aan dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als afdoende motivering om verzoekster in staat te stellen effectief te begrijpen waarom dit stuk niet kan worden aanvaard. Verzoekster werpt op dat het volstrekt onduidelijk is naar welke redenen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan wel verwijst.

De Raad merkt op dat er logischerwijze mag van worden uitgegaan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwezen heeft naar de zin die eraan voorafgaat.

Met betrekking tot het *“Certificat Administrative dd 7/05/2014”* wordt het volgende uiteengezet: *“Certificat Administrative dd 7/05/2014 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten te Midar waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen arbeid verricht. Dit attest kan ook niet worden aanvaard als een bewijs van onvermogen, gezien het slechts betrekking heeft op de provincie Driouch en dit niet uitsluit dat zij elders in Marokko arbeid heeft verricht. Bovendien is betrokkene reeds sedert 29/06/2013 in België geregistreerd, zodat het aannemelijk is dat ze op datum van het attest er geen arbeid verichtte.”*

Aldus komt het de Raad voor dat het attest *“Attestation de revenu Global Imposé au titre de L'année 2014 dd 13/05/201”* niet wordt aanvaard omdat *“betrokkene reeds sedert 29/06/2013 in België (is) geregistreerd, zodat het aannemelijk is dat ze op datum van het attest (geen inkomsten had)”*.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, § 2 eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2 eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Belgische vader, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.3.4. In het eerste onderdeel van het enig middel werpt verzoekster op dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier in hun geheel. Verzoekster stipt aan dat elk aangebracht stuk op zich uiteraard niet aantoonde dat zij “ten laste” was van haar vader. Zij laat gelden dat het geheel van de aangebrachte stukken duidelijk weergeeft dat zij een alleenstaande vrouw is die geen eigen inkomsten had en die niet kon rekenen op steun van familie in Marokko en die bijgevolg volledig afhankelijk was van de financiële steun van haar vader. Verzoekster werpt verder *in concreto* op dat waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert over de verzendingen van geld dat het niet is *“omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te kunnen voorzien”* dat deze stukken samen bekeken moeten worden met de andere stukken. Uit deze stukken blijkt volgens verzoekster dat zij niet over bestaansmiddelen beschikte om zichzelf te onderhouden en dus noodzakelijk afhankelijk was van deze financiële steun.

Verzoekster somt de stukken op die zij heeft voorgelegd ten einde aan te tonen dat zij ten laste was van haar ouders in haar land van herkomst, zijnde de administratieve getuigschriften van 20 februari 2013 en 7 mei 2014, de verklaring op eer door haar oom van 15 juni 2017, het attest van inkomen voor het jaar 2013/2014, de bewijzen van geldoverdracht van haar vader voor het jaar 2011, de bewijzen van geldoverdracht 2005-2013 en een gelegaliseerd getuigschrift van ongehuwde staat. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris naar ieder van deze stukken apart verwijst, maar niet motiveert waarom uit het geheel van deze stukken niet zou blijken dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van haar vader. Vooreerst wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen moet worden gelezen. Voorts geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook aan dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”* omdat zij *“noch afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende (heeft) bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”*

Voorts betwist verzoekster met betrekking tot het “Certificat Administrative dd 7/05/2014” niet dat zij *“sedert 29/06/2013 in België geregistreerd (is), zodat het aannemelijk is dat ze op datum van het attest*

er geen arbeid verichtte.” Voorts betwist verzoekster met betrekking tot het *“Attestation de revenu Global Imposé au titre de L'année 2014 dd 13/05/201”* niet dat dit eveneens betrekking heeft op een periode tijdens dewelke verzoekster zich reeds in België bevond. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij niet *“afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn”*.

Verzoekster werpt verder op dat waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert over de verzendingen van geld dat het niet is *“omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te kunnen voorzien”* dat deze stukken samen bekeken moeten worden met de andere stukken. Uit deze stukken blijkt aldus verzoekster dat zij niet over bestaansmiddelen beschikte om zichzelf te onderhouden en dus noodzakelijk afhankelijk was van de financiële steun van haar vader. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelt dat verzoekster niet *“afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn”* en er *“geen bewijzen (werden) aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene behoeftig was in haar land van herkomst”*, waarbij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toelichtte waarom hij (sommige) (de) voorgelegde documenten niet in aanmerking wenste te nemen als afdoende bewijs van onvermogen en behoeftigheid. Verzoekster betwist het motief met betrekking tot het *“Certificat Administrative dd 7/05/2014”*, met name dat zij *“reeds sedert 29/06/2013 in België geregistreerd (is), zodat het aannemelijk is dat ze op datum van het attest er geen arbeid verichtte”* niet. Evenmin betwist verzoekster met betrekking tot het *“Attestation de revenu Global Imposé au titre de L'année 2014 dd 13/05/201”* dat het aannemelijk is dat zij geen inkomsten had op datum van het attest nu zij *“reeds sedert 29/06/2013 in België geregistreerd (is)”*. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er *“geen bewijzen (werden) aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene behoeftig was in haar land van herkomst”*.

Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met de verklaring op eer van haar oom waaruit blijkt dat hij verschillende keren sommen geld heeft gegeven aan haar vanwege haar vader en verzoekster werpt op dat ook dit stuk beoordeeld diende te worden in het licht van de andere voorgelegde documenten. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als volgt over dit voorgelegde document:

“Ter staving van het ‘ten laste’ zijn werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- *Déclaration sur l'honneur dd 15/06/2017: verklaring van de oom van betrokkene dat hij een som kreeg van de vader van betrokkene om aan zijn kinderen te geven in Marokko. Dit kan niet worden aanvaard als een bewijs ten laste, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke kan worden getoetst en gezien het gesolliciteerd karakter ervan.”*

Verzoeker betwist niet dat de door haar voorgelegde verklaring van haar oom *“een verklaring op eer (is)”* die *“niet op zijn feitelijke kan worden getoetst”* en deze verklaring een *“gesolliciteerd karakter”* heeft.

Verzoekster werpt op dat zij ook in België de laatste vijf jaar ten laste is gebleven van haar vader, hetgeen volgens haar door de bestreden beslissing niet wordt betwist en hetgeen van belang is voor de beoordeling van de voorgelegde stukken. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in deze zaak en rekening houdend met alle gegevens van deze zaak op kennelijk redelijke wijze heeft gemotiveerd dat *“louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon”* wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens heeft gemotiveerd dat *“(h)et gegeven dat betrokkene sedert 29/06/2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, (...) geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen.”* Voorafgaand motiveerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als volgt:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”

Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te kunnen voorzien. Er werden bovendien geen bewijzen aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene behoefte had in haar land van herkomst."

Door aan te stippen dat zij thans inwoont bij haar vader toont verzoekster niet aan dat voorgaande motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar verblijf in haar land van herkomst kennelijk onredelijk zijn. Hierbij wordt aangestipt dat verzoekster in haar verzoekschrift erkent dat zij volgens de rechtspraak van de Raad dient aan te tonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

3.3.5. Verzoekster stipt in een tweede onderdeel van het enig middel aan dat het bewijs van onvermogen een negatief bewijs vormt. Verzoekster voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de moeilijkheden om aan te tonen dat zij niet over bestaansmiddelen beschikte om in haar eigen onderhoud te voorzien. Verzoekster werpt op verschillende documenten te hebben overgemaakt, die op een dermate restrictieve manier worden beoordeeld door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het haar onmogelijk wordt gemaakt om aan te tonen dat zij in Marokko over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte om zichzelf te onderhouden. Verzoekster voert aan dat met betrekking tot het "Attestation Administratif dd 19/02/2013" in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hieruit niet blijkt of zij geen roerende of onroerende goederen of financiële middelen bezit in haar land van herkomst. Verzoekster laat gelden dat zij dit stuk louter heeft neergelegd om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst geen familieleden had waarop zij kon steunen en niet om aan te tonen dat zij niet over roerende of onroerende goederen zou beschikken. Zij acht de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot dit stuk irrelevant.

Vooreerst wordt verzoekster bijgetreden waar zij laat gelden dat een bewijs van onvermogen een negatief bewijs vormt. Een bewijs van onvermogen kan in de praktijk niet makkelijk worden geleverd en kan het een vreemdeling uiterst moeilijk maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Met betrekking tot het "Attestation Administratif dd 19/02/2013" wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- *Attestation Administratif dd 19/02/2013 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene geen familie heeft om voor haar te zorgen. Echter, dit document toont niet aan dat betrokkene geen roerende of onroerende goederen bezit in het land van herkomst, ook kunnen we hier niet uit afleiden dat betrokkene in het land van herkomst al dan niet over financiële middelen beschikt. Het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene."*

Verzoekster erkent dat uit dit attest enkel blijkt dat zij "geen familie heeft om voor haar te zorgen", maar stipt aan dat haar bedoeling bij het voorleggen van dit attest ook niet verder reikte dan dat. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet betwist dat uit het "Attestation Administratif dd 19/02/2013" blijkt dat verzoekster "geen familie heeft om voor haar te zorgen". Het gegeven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er nog aan toevoegt dat "dit document (...) niet aan(toont) dat betrokkene geen roerende of onroerende goederen bezit in het land van herkomst" maakt nog niet dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris betwist niet dat uit dit attest blijkt dat zij "geen familie heeft om voor haar te zorgen" en verzoekster betwist niet dat "dit document (...) niet aan(toont) dat betrokkene geen roerende of onroerende goederen bezit in het land van herkomst".

Verzoekster voert aan dat met betrekking tot het door haar voorgelegde "Certificat Administrative dd 7/05/2014" wordt gemotiveerd dat dit slechts betrekking heeft op de provincie Driouch en dus niet uitsluit dat zij elders arbeid verricht. Verzoekster werpt op dat uit de verschillende door haar neergelegde documenten duidelijk blijkt dat zij geboren is in de stad Midar, provincie Driouch en zij tot voor haar komst naar België in de gemeente Ifarni, provincie Driouch woonde. Verzoekster merkt op dat het geld dat haar vader haar toezond steeds werd verzonden naar Midar. Verzoekster laat gelden dat uit het

geheel van deze elementen het duidelijk is dat haar leven zich afspeelde in de provincie Driouch en het onredelijk is van de verwerende partij om van haar te eisen dat zij een bewijs voorlegt dat zij in geen enkele Marokkaanse provincie arbeid verrichtte. Verzoekster werpt op dat deze motivering ook in tegenspraak is met het door haar voorgelegde *“Attestation de revenu Global Imposé au titre de L'année 2014 dd 13/05/201”* waaruit blijkt dat zij voor het jaar 2013-2014 over geen roerende of onroerende inkomsten beschikte en evenmin over andere inkomsten uit andere bronnen en dat dit attest geldt voor het ganse grondgebied.

Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gelet op alle gegevens van deze zaak met betrekking tot het *“Certificat Administrative dd 7/05/2014”* op kennelijk onredelijke wijze stelt dat *“(d)it attest (...) ook niet (kan) worden aanvaard als een bewijs van onvermogen, gezien het slechts betrekking heeft op de provincie Driouch en dit niet uitsluit dat zij elders in Marokko arbeid heeft verricht”* wordt erop gewezen dat verzoekster niet betwist dat zij *“reeds sedert 29/06/2013 in België geregistreerd (is), zodat het aannemelijk is dat ze op datum van het attest er geen arbeid verichtte.”*

Verzoekster werpt nog op dat de motieven van de bestreden beslissing over het *“Certificat Administrative dd 7/05/2014”* in strijd zijn met de inhoud van het *“Attestation de revenu Global Imposé au titre de L'année 2014 dd 13/05/201”* waaruit volgens haar blijkt dat zij voor het jaar 2013-2014 over geen roerende of onroerende inkomsten beschikte en evenmin over andere inkomsten uit andere bronnen en dat laatstgenoemd attest voor het ganse grondgebied geldt. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing tevens aangeeft dat zij *“reeds sedert 29/06/2013 in België geregistreerd (is), zodat het aannemelijk is dat ze op datum van het attest er geen arbeid verichtte”* of inkomsten heeft gehad.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, § 2 eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET